

İlkokulu bitirip kursa gelmişti. Ailesi kendi isteğiyle geldiğini söylemişti. Kayıt için adını sorduğumda, hiç de çekinmeyen bir tavırla Fatma dedi Ve ekledi: Eğer hafızlık yaptırmazsanız kaydolmak istemiyorum. Böyle tehdit edercesine konuşması onu yaşından daha olgun gösteriyordu. Tebessümle: Korkmayın küçük hanım, siz isteyin, hafız da yaparız, hoca da...

O küçük gözlerinin içi parıldadı birden. Annesi, Hoca hanım kusuruna bakma hele sen, ille de hafız olacağım der de, baksa bir şey demez. Bizim köyün hocasından duymuş. Peygamberimiz (sav), hafız olanlara Cennette taç giydirilecekmis demiş herhalde. Siz daha iyi bilirsiniz ya, köylü kafası, biz de bu kadar duyduk anladık. Bu da çocuk iste.

Tabi teyze ne demek, keşke herkes sizin gibi duyduklarından etkilense de teslim olsa. Siz hiç merak etmeyin, kızınız önce Allaha sonra, sonra bize emanet.

Kadıncağz elime yapıştı öpecekken geri çektim, utandım. Tuttum, ben onun elini öptüm. Gözleri yaşardı. Hoca hanım bu eller, gözler hep günahlı, asıl sizinkiler öpülmeye layık. Estağfirullah teyze dedim, o ahrette belli olur. Bu konuşmadan sonra kaydığını yaptığımda Fatmanın Erzurumlu olduğunu öğrendim. Bir an düşündüm, Küçük, nasıl kalacak bu kadar buralarda

Zaman ilerledikçe Fatmanın edepli tavırları daha da çok etkiledi beni. Azimliydi. Geceleri uykusunun arasında ayetleri sayıkları görüyordum çoğu kez. Böyle devam ederken, arada bir bana gelip soru soruyordu. Bir gün, Hocam, hafız olmak için Kuran-ı bitirmek mi lazım? diye sordu. Ben de, Tabii ki, hepsini ezberleyeceksin ki hafız adını alacaksın. Bu cevabıma çok üzölmüş gibiydi. Bir şey demek istiyordu sanki. Teşekkür etti ve döndü arkasına gitti. Derslerim arasında onlara sürekli Kuran ezberlemekle isin bitmeyeceğini, mutlaka içindekiler uygulamak gerektiğini hatırlatıyordum. Talebelerden biri, Hocam dedi, Fatmanın annesi ona abdestli olmayanın hafızlara dokunamayacağını söylemiş, doğru mu? diye sordu. Çok ilginç doğrusu. Maşaallah dedim, Osmanlı zamanında atalarımız Kuran-a ve Hafıza kıymet verdiklerinden öyle yaparmış dedim. Çok hoşlarına gitmişti bu iş. Hepsi adeta kendilerini ulaşılması zor, kasa içindeki altın gibi görüyorlardı. Görsünler dedim içimden, bu yasta buralara gelmişler. Allah in kelamını ezberliyorlar, onlara fazla görmem bunu&

Bu arada Fatma ara sıra rahatsızlanıyor ve revirde yatıyordu. Zaman geçtikçe Fatmanın morali ve sağlığı daha da çok bozuluyordu. Bir gün dersini iki kez aksatınca sordum: Ne oldu yoksa, anneni mi özledin? Hayır dedi. Neden moralin bozuk? Çok fazlada hasta oluyorsun dedim. Yanlış anlamayın, inanın ki annemi özleyip de gitmek istediğim yok. Burayı çok seviyorum. Allahımdan çok korkuyorum. Buraları terk edersem bana ahrette hesabını sormaz mı? Bir şey diyemedim. Suçlu gibi hissettim kendimi.

O küçük kalpte bu ne imandı Ya Rabbi!..

Onu hayranlıkla izliyordum. Bir gün çok rahatsızlandı. Doktora götürmek zorunda kaldık. Bir çok

tahlillerden sonra arkadaşım olan doktor hanım,Hoca hanım derhal bu talebeyi ailesinin yanına gönder dedi. Şaşkınlıkla: Neden? diye sordum. Bana, Belki üzülecek, hatta inanmayacaksın, fakat bu talebe kanser dedi.

Adeta başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Sanki her tarafımı şefkat sarmıştı. Hasta haneden ayrılırken Fatmaya hiç bir şey diyemedim. Oysa anlamış gibi bana sorular sorup dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Kulağıma eğilerek Hocam dedi, Azrail insanların canını alırken nasıldır? Ağlamamak için kendimi zor tuttum, Güzel bir surettedir, mümin kullara dedim. Sevindi, sanki mırıldandı: Belki hafız olamam, ama Elhamdulillah müminim dedi

Simdi anlamıştım, bana önceden sormuş olduğu soruyu. Demek ki hastalığını biliyordu Hafız olmak için Kuran-i bitirmesi gerektiğini söylediğimde, neden üzüldüğünü simdi anlamıştım. Birkaç gün sonra eşyalarını hazırlamaya başladık. Çünkü dayanılmaz acılar içinde olduğunu görüyorduk. Evine gitmesi gerekiyordu. Ailesi geldi. Fatma yanıma gelerek, Bana kızmadınız değil mi? Eğer söyleseydim belki kursa almazdınız. Ne demek? Nasıl kızarım sana? dedim. Hem sonra sakın üzülme hafızlığımı bitiremedim diye. Bu yola girdin ya, Rabbim seni hafızlar zümresinden yazmıştır inshaallah. Öyle sevindi ki, sarıldı boynuma: Gerçekten ben simdi hafız sayılırmıyım? Anne bak, duydun değil mi?

Ya Rabbi bu ne aşkı!..

Rabbimin hikmeti tecelli etse de iyi olsaydı su Fatma, ne güzel bir kul olurdu. Böylece Fatmayı gözyaşları ile Erzuruma uğurladık. Çok geçmedi. Bir iki hafta sonra ailesi ağırlaştı haberini verdi. Bu bir iki hafta içinde ondan iki mektup almıştım. Bana hep hafızlık tacını merak ettiğini. Rüyalarına bile girdiğini yazıyordu.

Bir gün sabah namazından sonra telefon çaldı. Fatmanın annesiydi karşımdaki ses. Ağlamaklı bir sesle, Hoca hanım Fatmayı uğurladık. Rica etsem bir hatim okurmusunuz? deyince ben de dayanamadım ağlamaya başladım. Annesi beni teselli edercesine telefonu kapatmadan, Size ölmeden önce sunu söylememi istedi dedi hıçkırarak: Anneciğim hocama söyle, Azrail söylediğinden de güzelmış.

-Ey Rabbim; senin kelamın için yanıp tutuşan, yoluna yapışıp kelamına sımsıkı sarılan kulunu,sen yalnız bırakırmısın hiç!

GÖNDEREN : İSMAİL DALLI